

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2023-5

**ДВІ ЛЕПТИ
БІДНОЇ ВДОВИ**
Читаймо Біблію
Стор. 8

ХТО ТВІЙ ДРУГ?
Стор. 18

**ЗВІДКИ ЛЯПКИ
В МОЄМУ ЗОШИТІ?**
Оповідання
Стор. 11

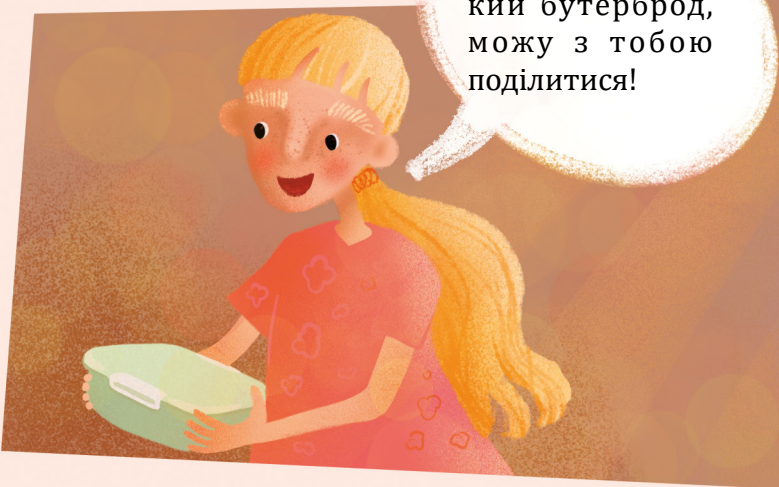

ПОДІЛИСЯ – І РАДІЙ!

Табеа Классен

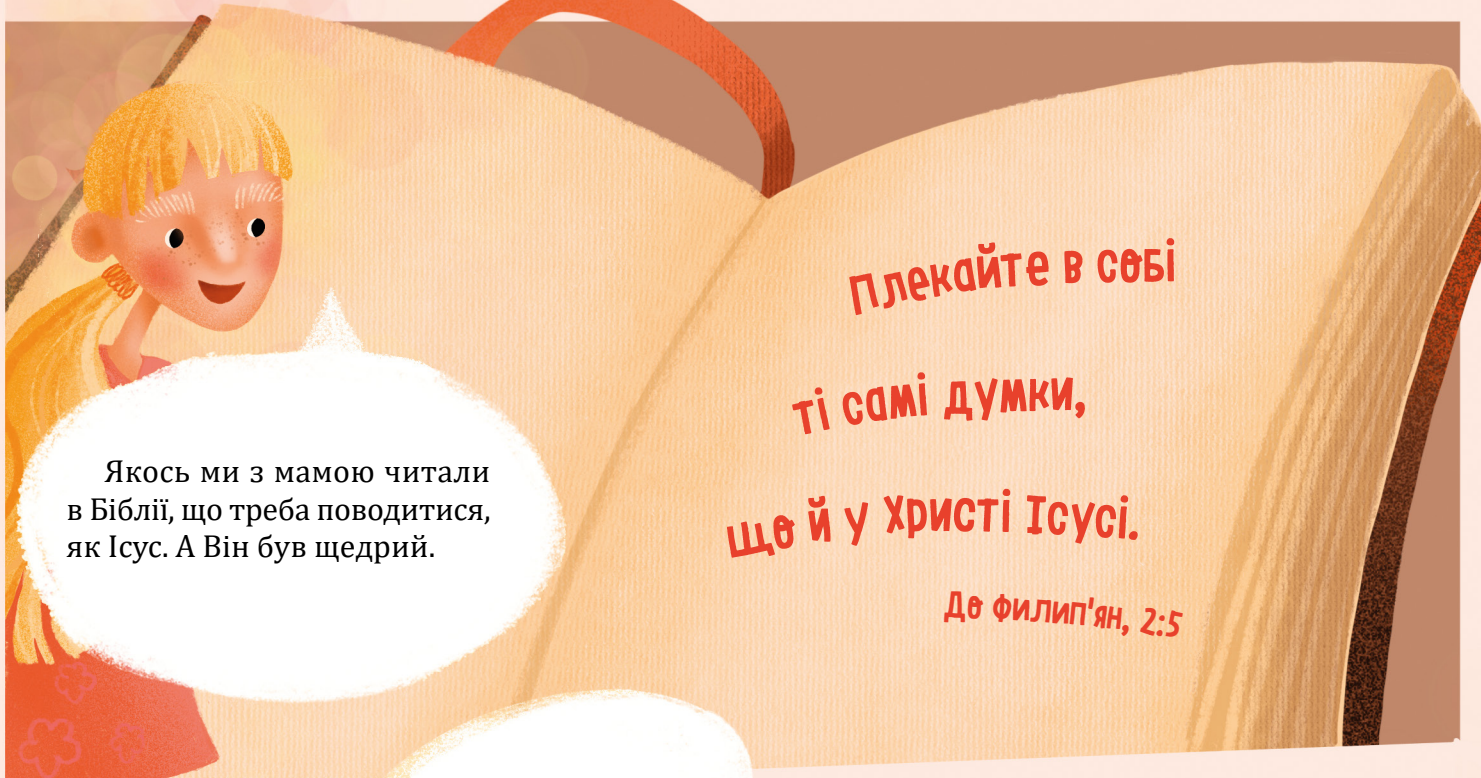
Ой, я вдома бутерброд забув! А так їсти хочеться!

Я маю великий бутерброд, можу з тобою поділитися!

Дякую!

Плекайте в собі
ті самі думки,
що й у Христі Ісусі.

До Филип'ян, 2:5

Якось ми з мамою читали
в Біблії, що треба поводитися,
як Ісус. А Він був щедрий.

Ісус був щедрий?
Що ти маєш на увазі?

Він учинив диво
з примноженням хліба,
щоб нагодувати чимало
людей. Зцілював усіх
хворих, які приходили до
Нього. А наприкінці Він
за нас навіть віддав Своє
життя на хресті!

Я теж хочу бути
щедрий, як Ісус!

Ти зрозумів, про що йдеться в цій історії? Упиши внизу це слово. Це і є темою сьогоднішнього номера журналу.

Штефан і Сусанна Вайлер

БУДЬ ЗАДОВОЛЕНІЙ!

Адже коренем усього зла є грошолюбство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри й самі нашттовхнулися на великі страждання.

1 Тим. 6:10

Повернувшись зі школи, Карл одразу помітив табличку в садочку сусіднього будинку. Учора її ще не було. Це він точно пам'ятав. На табличці – напис: «На продаж». Карл став, як вмурований. З чого це сусіди раптом вирішили продати такий чудовий будинок? Для дітей там у садку був справжній ігровий майданчик: гніздові гойдалки, дві гірки, будиночок на дереві, стіна для скелелазіння. А ще басейн, і навіть садівник у них був. Їхні батьки дуже добре заробляють.

– Мамо, ти бачила? – закричав Карл, забігаючи в будинок. – Шмідти будинок продають!

Мама Карла подивилася на сина, потім перевела погляд на його черевики, якими він знову наслідив аж до самої кухні.

– Ага, капці! – згадав він.

– Шмідти розлучаються, – сумно промовила мама. – Поговорімо про це ввечері, коли тато повернеться.

Карл сидів за письмовим столом, гризучи олівець. Потрібно розрахувати площу трикутників, але він ніяк не міг зосередитися. Хлопчик уже неодноразово запитував тата, чому Шмідти мають так багато грошей. У відповідь тато прочитав йому вірш із Біблії:

Адже коренем усього зла є грошолюбство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри й самі нашттовхнулися на великі страждання.

1 Тим. 6:10

Тато сказав, що сусід, дядько Мартін, раніше теж ходив у церкву, але то було давно. Дядько Мартін працює авіадиспетчером. Це дуже відповідальна робота.

Напевно, Лука, Аня та Клім – найщасливіші діти на світі. Так часто думав Карл, розглядаючи різноманітний ігровий інвентар у їхньому садку й нові брендові велосипеди, на яких вони каталися по вулиці. Коли хлопчик говорив про це татові, той завжди відповідав, що заздрість – це гріх... Сьогодні ж у Карла не виходило накреслити трикутники, хоч як намагався. Він не міг зосередитися на вирішенні задачі.

Після вечері вся родина зібралася разом. Узявши з полиці Біблію, тато поглянув на Карла.

– Як гадаєш, який вірш ми сьогодні прочитаємо? – серйозно запитав він сина.

– Не знаю, – відповів Карл, знизуючи плечима.

Тато прочитав:

*Адже коренем усього зла
є грошолюбство, віддавшись якому, деякі
ухилилися від віри й самі нашттовхнулися
на великі страждання.*

1 Тим. 6:10

– Тимофій був молодим учнем апостола Павла, – пояснив тато. – Павло пише йому листа, бо Тимофій мав навчати інших християн. На ньому була велика відповідальність, тому Павло намагався якнайкраще пояснити все Тимофію – це схоже на те, як батькам доводиться приділяти дітям багато часу і докладати зусиль, якщо хочуть добре їх виховати. Я ж не можу просто сказати вам: поведіться добре, і думати, що тепер ми з мамою гідно вас виховали.

Карл пригадав, скільки разів мама терпляче втовкмачувала йому, для чого існують домашні капці, а саме – не розносити бруд з вулиці по всій домівці.

Тим часом тато продовжував:

– Я хоч і застерігав вас не заздрити сусідським дітям, але це не означає, що вам час від часу не спадало на думку: «А чому Шмідти мають стільки всього, а ми не маємо?» Тут ми як батьки повинні запитати себе:

чи не хотілося і нам часом мати трохи більше грошей? Богобоязливість робить людину скромною, навчає задовольнятися малим. Так написано в Біблії, майже поряд із тим віршем, який ми щойно прочитали. Згодом помічаєш, що деякі речі тобі зовсім і не потрібні. Що ближче ми знайомимося з Богом, то ясніше бачимо, як сильно Він любить нас. І тоді нам, звичайно ж, хочеться любити Його у відповідь.

– Так само, як і ви нас любите! – додала молодша сестричка Карла, Хелена.

– Правильно! Тільки Бог любить нас набагато сильніше, ніж ми можемо собі уявити. Він дає нам усе потрібне для життя.

І це робить нас задоволеними та вдячними. Знаєте таку приказку: «Краще кусочок сухого хліба і з ним мир, аніж дім, повний м'яса, але зі сваркою»? Це теж у Біблії написано, у Книзі приповістей Соломона. Ізраїльський цар Соломон був дуже багатим, значно багатшим за Шмідтів. До того ж дуже розумним. Він, певно, знав, про що говорить. Як уявлю собі, що ми живемо в дорогому будинку, здійснюємо безліч далеких подорожей, але при цьому сваримося, то краще жити у скромному домі та в мирі з Богом і людьми, а ще іноді їздити з вами в гори чи зоопарк. Сварки – це біль, якого сам собі завдаєш. І, знаєте, срібллюбною, тобто жадібною до грошей, людина не стає раптово. Це відбувається поступово. Дивишся через паркан і думаєш: «Знову в них нова гойдалка...» І стаєш більш незадоволеним. А незадоволений ти вже не можеш бути привітним і доброзичливим у стосунках

Адже коренем усього зла є грошлюбство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри й самі наштовхнулися на великі страждання.

1 Тим. 6:10

із сусідами. Адже завжди матимеш думку: «От якби я мав те, що мають вони, тоді я теж був би щасливим».

Однак, як ви бачите, Шмідти, очевидно, не такі вже й щасливі. Інакше вони б не розлучалися і не продавали свій будинок. Нехай це буде нам застереженням, щоб ми були задоволеними та вдячними за те, що Бог щодня нам дає.

Можливо, твої батьки не мають можливості приділяти тобі так багато часу, як це роблять батьки Карла й Хелени в нашій історії. Можливо, тебе ніхто не розуміє, і ти почуваєшся самотнім. Але одне знаємо достеменно: Бог тебе розуміє. Йому ти можеш молитися. Він дасть тобі те, чого потребуєш. Ти можеш довірити Йому свої думки та переживання, радості та смутки, зізнатися, кому заздриш. Люди не робляться радісними й щасливими через те, що мають багато речей. Але якщо ми навчимося задовольнятися тим, що дає нам Бог, і за все Йому дякувати, то матимемо значно більше від тих, хто, здавалося б, має все. Ну ж бо, повторімо разом наш вірш:

Адже коренем усього зла є грошлюбство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри й самі наштовхнулися на великі страждання.

1 Тим. 6:10

З книжки «Bibelse für Kinder erklärt», © CLV

Виріж вірш і приклей його на свій молитовний кубик зі «СТЕЖИНКИ» 2023-1.

ПРИКАЗКА ЧИ БОЖЕ СЛОВО?

Табеа Классен

Біблія містить безліч мудрих приказок і висловів, якими ми користуємося в щоденному мовленні. Ми вибрали деякі з них і змішали їх з народними приказками, яких немає в Біблії. Спробуй віднайти біблійні вислови!

Поруч наведені розділи деяких книг Біблії, які можуть тобі допомогти. Прочитай їх – чи знайдеш ти ці слова?

Блаженніше давати, ніж брати.

Останні будуть першими, а перші – останніми.

Слово – срібло, мовчання – золото.

Люби ближнього свого, як самого себе.

Усі ріки й потоки течуть у море.

Жадібність і щастя ніколи не зустрічаються.

Коли сліпий веде сліпого, то обидва впадуть у яму.

Видюче одне лише серце. Найголовнішого очима не побачиш.

Нема диму без вогню.

Хто копає яму, той сам до неї впаде.

Восени й курчата курми будуть.

Дії апостолів, 20

Римлян, 13

Матвія, 15

Еклезіаст, 1

Матвія, 20

Приповісті, 26

ДВІ ЛЕПТИ БІДНОЇ ВДОВИ

Вальдемар Цорн

Навколо Ісуса завжди юрмилися люди. Дуже цікаво говорив Ісус – зовсім не так, як рабини в синагозі. Щойно закінчилася Його тривала суперечка з книжниками та фарисеями. Ті завжди намагалися поставити Ісусові таке запитання, на яке Він не зміг би відповісти або ж відповів так, щоб вони потім звинуватили Його перед владою.

Коли присоромлені противники відійшли від Ісуса, давши Йому спокій, Він мовив до Своїх учнів:

– Стережіться книжників, які шукають почесней і слави, а самі забирають у вдів останнє. На суді перед Богом їм доведеться за це відповісти.

Це Він говорив учням, які сиділи навколо Нього у храмі в Єрусалимі. А коли Ісус підвів голову, то побачив, як багаті люди підходили до ящиків для пожертвувань і клали туди чималі гроші.

І раптом Христос сказав учням:

– Бачите он ту бідну вдову?

Усі учні повернулися в той бік, куди показав Ісус.
– Вона щойно поклала у храмову скарбницю дві лепти.
Учні здивовано подивилися на Вчителя: усього лише! Лепта – найдрібніша монета в Юдеї.
– Ці дві лепти – найбільша пожертва, яку Я сьогодні побачив, – продовжив Ісус. – Багаті жертвували чимало, навіть дуже. Але вони клали від надлишку свого. А ця бідна вдова поклала в дар Богові все, що мала, увесь свій прожиток. Вона поклала найбільше.

Як ти вважаєш?

1. Чому Ісус звернув увагу на бідну вдову?
2. Хто пожертвував більше: багаті люди чи бідна вдова?
3. Чого навчає тебе приклад щедрости бідної вдови?

Прочитати про те, як Ісус показав Своім учням приклад щедрости, ти можеш у Євангеліях: Марка, 12:41–44 та Луки, 21:1–4.

ПРО ЩЕДРІСТЬ

Вальдемар Цорн

Чи знаєш ти, що Ісус про любов до грошей, про жадібність говорив частіше, ніж про небеса, куди ми всі хочемо потрапити?

Коли наступного разу читатимеш Євангеліє, зверни на це увагу. Бажання мати – це дуже сильне бажання. Немовля ще до пуття ходити не навчилося, а вже знає, що означає «моє». І захищає це «моє» плачем і криком.

Якось до Ісуса прийшов молодик, який хотів жити так, аби потрапити на небеса, щоб, як він сказав, «успадкувати вічне життя». Христос бачив його серце і порадив піти додому, продати все своє майно й повернутися до Ісуса, щоб іти за Ним. Але хлопець цього запрошення не прийняв: він був дуже багатим. І його серце було прив'язане до цього багатства – Ісус це одразу побачив.

За приклад щедрости Ісус навів дуже бідну жінку. Вона була вдовою, не мала нічого. Як у народі кажуть: така убога, що й кошеняти нічим із запічка виманити.

Вона прийшла у храм і віддала на служіння Богові все, що мала. Ця бідолашна вдова вирішила краще поголодувати день, а натомість пожертвувати на служіння у храмі. Ісус указав учням на вдову й похвалив її.

Нам є чого повчитися в цієї жінки. Вона дала Богові все, що мала. Так і ми не повинні жадувати, якщо маємо можливість допомогти нужденному. Навіть якщо це дрібниця. Наприклад, хтось забув удома гаманець, а ми купили йому квиток на автобус. Зовсім чужій людині. Так ми робимо добро Самому Господу. Бог Сам сказав, що коли ми надали допомогу комусь, то змогли йому.

Однак не тільки в бідної вдови ми можемо навчатися, а й у Самого Ісуса Христа! У земному житті Він не мав нічого Свого: ні будинку, ні майна. Ісус навіть Своє життя віддав заради спасіння людей, щоб ти і я могли потрапити на небеса, де нас чекає і Він Сам, і ця бідолашна, злиденна, проте дуже щедра жінка.

РІЗНОМАНІТНІ ДАРИ

Урсула Хебіх

Як же бути? Денис і Ліна Груздь допитливо дивилися одне на одного. До цього вони не були готові. Проте їхні обличчя сяяли від щастя. Вони так раділи, що матимуть дитину. Якщо це дівчинка, її назвуть Брігітта. А якщо хлопчик – то Крістоф. Так вони домовилися. А тепер мали велику проблему: у них народилися двійнята.

Брігітта і Крістоф? Ні, проблема набагато складніша! Це були дві дівчинки. Дві милі, крихітні, тендітні дівчинки. Вони дуже схожі одна на одну. Обидві мають блакитні оченята, м'яке, як пух, каштанове волоссячко. Як таких не любити? Медсестри в лікарні говорили, що дівчатка зовні абсолютно однакові. Однак Ліна не погоджувалася з ними. Вона вже встигла помітити, що в однієї дівчинки милий кирпатий носик, а в іншої – малесенька коричнева цятка на лівій щоці. Вона як мама ніколи не переплутала б малечу.

Але як же їх назвати? Для тата Дениса все було дуже просто:

– Одну назвемо Брігіттою, а з Крістофа зробимо Христину, – запропонував він.

– Ні, що ти! Імена мають підходити одне до одного, це ж двійнята, – стурбовано заперечила мама.

– Еге ж, – іронічно зауважив тато. – Як Білосніжка і Трояндочка.

– Але ж це не справжні імена, – зауважила дружина.

Так, завдання було не з простих. Перебравши кілька пар імен, вони, нарешті, дівчинку з родимкою на щоці назвали Бріттою, а кирпатеньку – Гіттою.

Брітту й Гітту часто плутали. Це почалося вже в дитячому візочку. І хоч мама Ліна купувала для Брітти завжди червоні, а для Гітти – рожеві штанці та сорочки, рідним і знайомим часто було важко їх розрізнити. Але уважний спостерігач міг незабаром помітити одну разючу відмінність. І полягала вона не в коричневій цятці й кирпатовому носіку, і взагалі не в зовнішності. У квартирі сімейства часто здіймався галас. І хто з малечі майже завжди кричала першою? Брітта. Щойно вона починала «співати» на весь голос, до неї одразу приєднувалася й Гітта. Проте заводіякою завжди була Брітта. Двійнята росли, вчилися ходити й говорити – загалом, усе, як в інших малюків.

Потім у їхньому житті настав особливий день. За вбранням дівчаток видно, що відбувається дещо незвичайне: Брітта була вдягнена в червоне плаття із золотими гудзиками, на ногах – смугасті гольфи. Гітта в такій самій сукні, тільки рожевій, а на гольфах – рожеві смужки. Двійнята мали чарівний вигляд. Сьогодні знаменний день – їхній перший день у школі!

Мама з гордістю дивилася на своїх дівчаток, ведучи їх до школи. Цього дня Гітта була дуже тихою. Вона йшла мовчки, міцно тримаючись за мамину руку. Гарний рюкзак уже ніяк не тішив дівчинку. До горла підступало. По блідому личку раптом покотилася сльоза. Гітті було страшно.

– Не бійся, доню. Ви з Бріттою будете в одному класі, – підбадьорливо говорила мама несміливій першокласниці.

Брітта йшла на кілька кроків попереду них, радіючи, що нарешті зможе навчитися читати й писати, познайомитися з новими дітьми. Просто чудово! Аж ось і школа. У класі вже сиділо кілька мам з малюками. Ліна познайомила своїх дівчаток із привітною молодою вчителькою. Та одразу помітила, що за характером двійнята не так схожі одна на одну, як за зовнішністю.

Перший день у школі був справжнім святом. Колишні першокласники, що перейшли тепер до другого класу, показали новачкам лялькову виставу. Ото було весело! Брітта реготала на все горло. Але незабаром розпочалося серйозне шкільне життя. Треба вчитися читати, писати, рахувати, виконувати багато вправ. Одним це давалося легко, іншим не дуже.

Гітта сиділа за однією партою зі жвавою Бріттою, яка вже встигла подружитися з багатьма дівчатками. Гітта мала найкрасивіший зошит – літери всі рівні, акуратні. Вчителька часто хвалила її. Бріттин зошит теж мав непоганий вигляд, але не настільки акуратний, як зошит Гітті. Проте вона від цього не страждала – Брітта любила свою тиху сестричку й раділа за неї, коли ту хвалили.

– Хто це зробив?! Це не мій зошит! – пролунало раптом посеред уроку.

Клара, мало не вивихнувши шию, зазирнула в зошит сусідки й захихотіла.

– Брітто, що сталося? – запитала вчителька, підійшовши до дівчинки. Вона вже звикла до того, що Брітта часто порушувала тишу у класі. Але взагалі-то дівчинка була доброю та веселою. Справжнє «сонечко».

Але що це? Її зошит вкритий масними чорними плямами.

– Це не я! – обурено стверджувала Брітта. – До перерви плям не було!

Розпитування вчительки ні до чого не призвели. Винуватець не зізнався. Ніхто не знав, хто забруднив зошит Брітти. Сама дівчинка вже незабаром про це забула. Сум у неї довго не затримувався.

Проте за три дні хтось повністю зім'яв її малюнок. І знову ніхто не зізнався у зломі вчинку. Учителю це здалося підозрілим.

– Брітто, зізнайся: може, це сталося, коли ти прибирала свої речі? Можливо, просто необережно поклала аркуш у папку та зім'яла його?

Тут Брітта обурилася й заперечила:

– Ні, я стежу за своїми речами, я охайна.

Це не я зробила!

А Гітта дивилася на свій зошит – чистий та акуратний. Вона знову отримала за нього похвалу у вигляді зірочки. Засмученій сестричці вона нічого не сказала, навіть не наважувалася на неї дивитися.

Пролунав дзвоник. Нарешті перерва. Діти вибігли з класу. Сліпуче сонце кликало всіх на вулицю.

Учителька, відчинивши вікна, теж вирішила вийти й подихати свіжим повітрям. Діти вже були на шкільному подвір'ї. На сходах вона зустріла маленьку, сором'язливу дівчинку. Побачивши вчительку, Гітта налякано зупинилася, дивлячись на неї своїми синіми очима.

– Я... забула у класі яблуко! – тихо промовила дівчинка.

– Добре, добре, Гітто, іди у клас по яблуко! – підбадьорила її вчителька.

Дивлячись услід дівчинці, вчителька задумливо зупинилася. Ця спокійна сестра з двійні залишалася для неї загадкою. Дуже тиха дівчинка. Іноді вчителю здавалося, що Гітта задрить Брітті. Щодо письма та читання вона не мала на це жодних причин. І рахувала також дуже добре. Ні, Гітта була такою ж успішною ученицею, як і Брітта. Мабуть, Гітта задрила веселій вдачі сестри. Звісно, адже у Брітти значно більше подруг. Та й узагалі вона є загальною улюбленицею. Гітту теж любили, проте вона не була в центрі уваги, як Брітта.

«Щось довго вона шукає своє яблуко», – подумала раптом учителька й повернулася у клас.

Гітта здригнулася, побачивши, як двері відчинилися, і швидко сховала щось під партю. Учителю подивилася на бліду дівчинку, яка тремтіла, сидячи за партю.

Виявивши коробку з фарбами, вона засунула руку під парту й витягла звідти зошит із написом: «Зошит Брітти Груздь».

На очі Гітти накотилися сльози. Незважаючи на це, вчителька розгорнула зошит. Домашнє завдання, яке вона збиралася перевірити після перерви, було поплямовано. Вона глянула на Гітту – ось і знайшовся зловмисник. Учителька присіла на стільчик, що стояв поряд із партою дівчинки, і запитала:

– Гітто, ти любиш свою сестричку?

Дівчинка мовчала. Потім, трохи кивнувши головою, вона змахнула зі щоки велику сльозу.

– Якщо ти когось любиш, то намагаєшся його потішити, чи не так? А ти завдаєш своїй сестрі прикрости. Ти не хочеш, щоб вона мала гарні оцінки?

У відповідь на це питання Гітта сильно захитала головою.

– Просто я хочу бути кращою за Брітту, – вирвалося в неї. – Набагато кращою! Брітту всі люблять. Вона має багато подруг. А зі мною дівчатка грають тільки тому, що я двійня Брітти. Коли Брітта щось розповідає, усі її слухають, а мене ніхто. Хочу хоча б у навчанні бути кращою за неї!

Тут Гітта сама злякалася. Нічого такого вона не збиралася говорити вчительці. Навіть мамі вона в цьому не зізнавалася.

Але тепер усе було сказано, та ще й упіймали на злочині.

Трохи помовчавши, вчителька знову заговорила:

– Гітто, поміркуй: є речі, які ти робиш краще за Брітту? Адже ти напевно вмієш тішити людей так само, як і Брітта, тільки інакше, по-своєму.

– Ні, не вмію. – Відповідь маленької дівчинки звучала дуже переконливо.

Але вчительку це не збентежило, і вона продовжила:

– Весела вдача, вміння розповідати так цікаво, як Брітта, веселити й тішити інших – це все дари Божі. Але не треба заздрити цим дарам. Знаєш, Бог і тобі дав дари, інші. І цими дарами ти теж можеш тішити людей. Як ти вважаєш, Гітто, які дари дав тобі Господь?

Гітта перейнялася довірою до вчительки, яка так щиро з нею розмовляла. Дещо зніжовіло вона промовила:

– Не знаю. Гадаю, я не маю жодних дарів. Може, Бог забув про мене?

Учителька засміялася, а потім сказала:

– Ну, тоді ти погано знаєш Бога! Він любить усіх людей і нікого не забуває. Скажу тобі, який дар дав тобі Бог: твій гарний, чистий голос. Гітто, адже ти співаєш, як пташка, і на флейті дуже добре граєш. Цими дарами ти можеш порадувати багатьох людей.

Цієї миті пролунав дзвоник. Узявши зошит Брітти, вчителька поклатила його на свій стіл, вдавши, ніби нічого не сталося. А Брітті вона сказала:

– Підійди до мене після уроку по свій зошит. Я твої завдання вже перевірила, і мені треба тобі дещо пояснити.

Брітті стало цікаво, але й трохи лячно. І Гітті також.

«Що скаже сестричка? Чи не розлюбить вона мене? Я так про все жалкую!» – безперестанно думала Гітта.

Коли після уроку Брітта попрямувала до вчительського столу, сестра, схопивши її за руку, сказала:

– Я люблю тебе й більше ніколи не чинитиму тобі зла. Прощу тебе, не сердься на мене!

Брітта нічого не зрозуміла. Вона й гадки не мала, чого хоче від неї сестра. Вона ж ніколи на неї не сердилась, а навіть якщо і траплялося таке, то тільки зовсім недовго. Адже вона любила Гітту більше за всіх подруг, вона ж її сестричка!

– Брітто, мені треба тобі дещо пояснити, – почала вчителька. – Ти знаєш, що таке заздрість?

– Так, звісно, – весело відповіла дівчинка. – Мама нам уже давно це пояснила, еге ж, Гітто? – Притягнувши сестричку до себе, вона продовжила: – Ось, наприклад, мама купить мені червоний светр, а Гітті – рожевий, і тітка Дора скаже: «Який красивий рожевий светр!», а мені нічого не скаже. І якщо я подумаю: «Ох, якби я мала рожевий светр!» – отже, я заздрю.

– Правильно, Брітто, це ти дуже добре пояснила, – похвалила вчителька. – Знаєш, ось так, як ти можеш позаздрити через рожевий светр, так само можна заздрити й іншим речам.

– Так, голосу Гітти я теж могла б позаздрити, – перебила вчительку Брітта. – Я не вмію так добре співати.

– Ось бачиш, – відповіла вчителька. – Ти іноді заздриш Гітті, а Гітта заздрить тобі. Їй важко бачити, що в тебе значно більше подруг, ніж у неї. І їй буває заздрісно, що ти така весела і вмієш так цікаво розповідати. А якщо тримати в собі заздрість дуже довго, то можна наробити таких злих речей, про які навіть і не думав. Хочеться просто бути кращим за інших. Тому у твоєму зошиті і з'являлися іноді ляпки.

І вчителька показала Брітті її зошит, у якому знову були ляпки. Тут очі темпераментної дівчинки небезпечно спалахнули.

– Шкодниця! – прокричала вона притихлій сестричці.

– Твоя сестра дуже шкодує про те, що вона зробила. Знаєш, Брітто, я думаю, вона тебе любить. Але вона зовсім забула, що є багато речей, які вона вміє робити краще за інших. Вона була засмученою, бо думала, що тільки ти можеш дарувати людям радість.

– Дурниці! – заперечила Брітта. – Її квіти на підвіконні так гарно цвітуть, і всі ними милуються й радіють їм. А мої рослини опускають голівки та в'януть.

Учителька всміхнулася і сказала:

– Так, Гітта не помітила своїх дарів. Але, гадаю, тепер їй буде легше, тепер вона знає, що Бог обдарував її так само, як і тебе, Брітто. Вибач своїй сестричці, і помириться.

Брітта нерішуче простягла сестрі руку. І вже дуже скоро Брітта забула свою образу, люблячи Гітту, як і раніше.

А догляд за квітами Гітти на підвіконні став ще інтенсивнішим і мав успіх. Але Гітта не залишала їх собі. Дівчинка розсаджувала квіти в горщики й роздавала їх, даруючи людям радість. Гітта виявила в собі дари, які дав їй Бог.

РОЗКЛАД УРОКІВ

Ісус говорить:

Кожен, хто слухає Батька і вчиться у Нього, приходять до Мене.

Ів. 6:45, Переклад нового світу

Понеділок

Вівторок

Середа

Четвер

П'ЯТНИЦЯ

ПІВЕНЬ У ЮЩІ ТА КРУТИЙ ПАСТУХ

Алла Веренчук

Цікаво, Адам з Євою бачили Бога? Яке прізвище мав Ісус? Хто створив Бога?

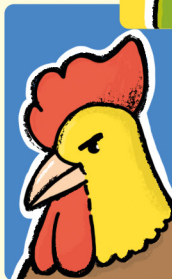
Діти з християнських сімей рідко ставлять такі запитання. Коли ж я спілкуюся з дітьми, які ніколи не чули про Бога, то дивуюся їхній допитливості й тому, як вони Його уявляють.

Уроки духовно-морального виховання – це біблійні уроки, які ми, співробітники місії «СВІТЛО НА СХОДІ», викладаємо учням початкових класів молдовських шкіл. Наші слухачі – зі звичайних сімей, які не відвідують церкву. Ми читаємо з ними Священне Писання, розповідаємо про життя біблійних героїв, про Ісуса Христа. Особливо дітям подобаються головоломки, конкурси та поробки з біблійними віршами, які вони вивчають напам'ять. Такі уроки проводяться в багатьох державних школах сіл і міст Молдови. І повсюдно діти дуже люблять такі заняття. Ось які цікаві випадки трапляються на уроках:

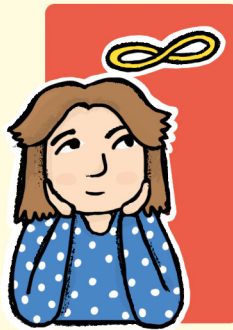

Говорили про сварки на прикладі біблійної історії про Ісава та Якова. Діти отримали практичне завдання: помиритися з тими, з ким вони посваряться на цьому тижні, і пригостити їх цукеркою. Почувши завдання, один хлопчик каже: «Я маю ідеальний план: ні з ким не сваритимуся і з'їм усі цукерки сам!»

На уроці на тему «Хвастощі» я розповіла казку про хвалькуватого півня й запитала, який висновок можна зробити. Один хлопчик каже: «Півень потрапив у юшку, бо сміявся з жінок і принижував їх! Адже курки теж жінки!»

Ми розмовляли з дітьми про те, що вони іноді чують, але не роблять того, що їм кажуть. Один учень зауважив: «Ви знаєте, я татові іноді говорю щось, а він сидить у телефоні та вдає, ніби мене не чує... Ну, от і я так само роблю». Наскільки важливий для дитини приклад батьків!

Якось дівчинка запитала: «Якщо Бог створив нас і все, то хто створив Бога?!» Я пояснила, що Бог був завжди. Дівчинка замислилася... Видно, що в її маленькій голівці вирує безліч думок... Потім вона усміхнулася й каже: «Прикольно! А про це й не подумала».

У День учителя я запитала дітей-першокласників: хто, на їхню думку, ускладнює роботу вчителів? Один хлопчик тягне руку і так серйозно каже: «Директор школи...»

Обговорювали біблійну історію, в якій пастух шукав заблудлу овечку. Декілька хлопців із 3-го класу підійшли на перерві й повідомили, що придумали сучасну версію цієї історії: «Один пастух мав свій блог в інтернеті, тож він вирішив зняти відео для блогу – який він крутий пастух. Узяв селфі-палку зі смартфоном і почав розхвалювати себе. І поки він вихвалявся, вівця втекла! Мораль: не чванься, а краще дивися за вівцями!»

ХТО ТВІЙ

Меліса Була дуже примхливою дівчиною. У всьому хотіла бути першою. Батьки завжди намагалися купувати доньці гарні й модні речі. А у школі діти задивлялися на її пенал, барвисті зошити, унікальні брелоки на рюкзаку та ледь не щоразу новий одяг. І багато хто намагався з нею подружитися. Звісно, це лестило учениці. Адже Меліса вважала, що кращої та вродливішої за неї дівчини в усій школі не знайдеш.

В один зі звичайних шкільних днів клас отримав на уроці цікаве творче завдання. Потрібно вдвох з однокласником зробити проєкт на тему «Хто такий друг?» і представити його всьому класу. На підготовку відводилося півтори години, і перші три пари, які швидко й гарно виконають завдання, отримають найвищий бал.

Аж ось, оце так прикрість, Мелісу поставили в пару з тихою та скромною ученицею Аліною. Модниця у глибині душі недолюблювала свою однокласницю. Можна було пережити те, що Аліна бідненько вдягалася й не брала участі в різних авантюрах, але те, що ця тихоня краще за неї вчилася – це неабияк дратувало Мелісу, яка прагнула в усьому бути першою.

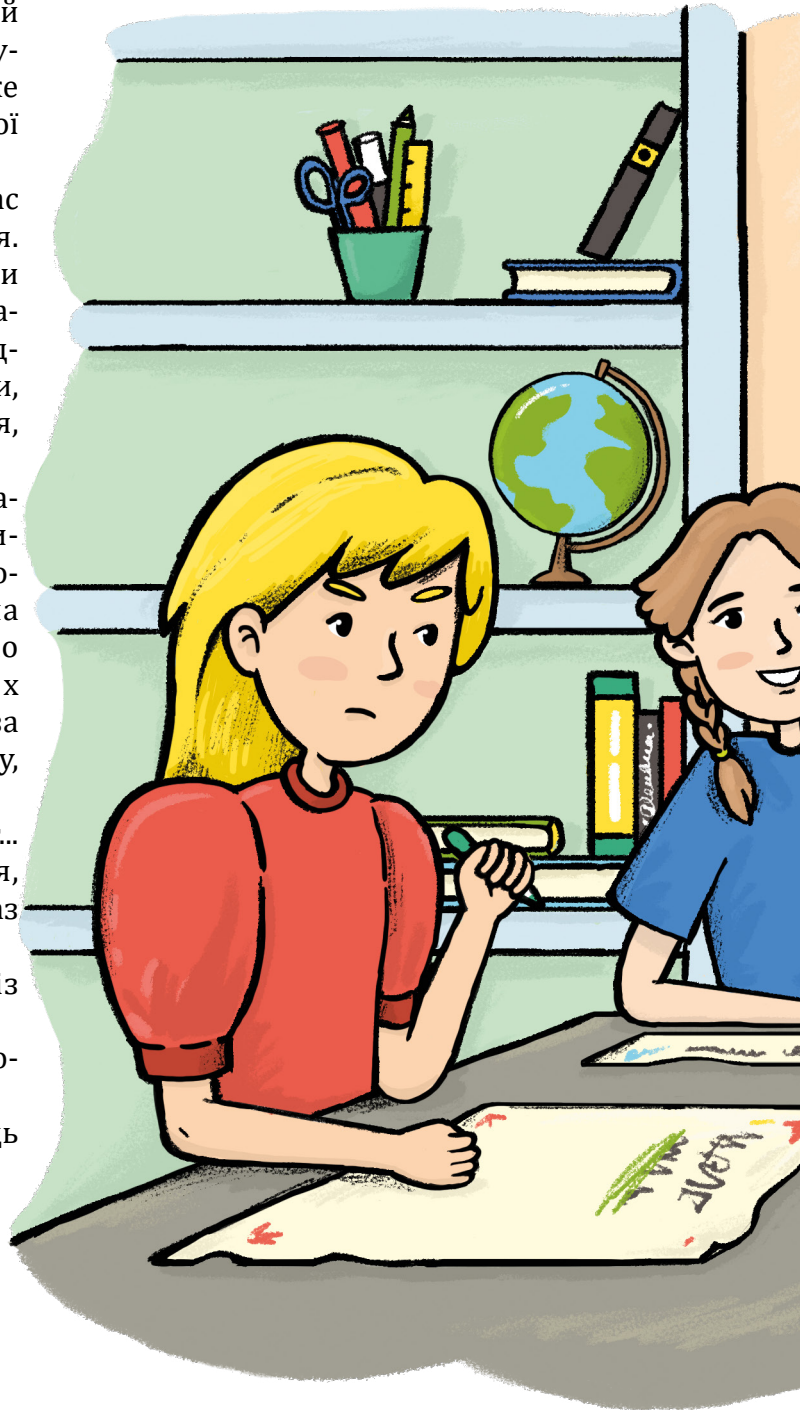
І ось вони разом мають робити проєкт... Час на виконання завдання розпочався, клас загудів, як бджолиний вулик. Раз у раз хтось звертався по допомогу:

– Мелісо, дай, будь ласка, твій клей із блискітками...

– Аліно, підкажи, що тут краще намалювати...

– Мелісо, позич свій набір маркерів, будь ласка...

Аліна постійно відгукувалася на ці прохання, і намагалася допомогти однокласникам: комусь віддала останній аркуш гарного кольорового паперу, з кимось поділилася наклейками, які дивом встигла прихопити

ДРУГ?

Людмила Редькіна

у Школу, а хтось залишився задоволеним її ідеєю оформлення проєкту, комусь спробувала встигнути зробити паперові квіточки. У класі панувала творча дружня атмосфера. Одній Мелісі все це було не до вподоби.

«От навіщо Аліна це робить? – сердилася дівчинка. – Адже ми не встигнемо підготувати свій проєкт і не отримаємо хорошу оцінку! Краще б вона не про інших думала, А про те, як нам краще за всіх виконати завдання!»

З кожним новим зверненням до них Мелісі остаточно уривався терпець. Аж тут вона не витримала й закричала на однокласників:

– Ви можете не смикати нас? Нічого нікому більше не дам! Це все моє, і я не зобов'язана з вами ділитися! І взагалі своє мати треба, а якщо чогось не маєте, то це ваші проблеми! І Ти, Аліно, припини всім допомагати!

Клас притих. Усі поринули у виконання свого завдання, і веселий гомін у класі стих. Меліса зраділа: «Ну, нарешті ми зможемо найшвидше закінчити й будемо кращими!»

Коли час вичерпався, учитель зазначив, що це ще не все завдання. Зі зворотного боку альбомного аркуша треба написати ім'я однокласника чи однокласниці, з яким хотіли б дружити, і пояснити, чому саме.

«Чудово! – зраділа Меліса. – От і подивимося, з ким усі захочуть дружити! Звісно ж, зі мною! Без мене тут усі помруть з нудьги, та й різні прикольні дрібнички я їм даю, а не ця зазнайка Аліна – вона навіть нічого цікавого не має, притягла якісь старі наклейки і думає, що вони комусь сподобаються!»

Настав час підбивати підсумки. Як Меліса й хотіла, їхня пара потрапила в першу трійку. Отримавши свій найвищий Бал, дівчинка нетерпляче очікувала на ще одну приємну мить – почути своє ім'я, як кращого друга у класі.

Яке ж було розчарування, коли замість свого імені вона почула ім'я Аліни! Майже всі учні хотіли дружити саме з Аліною, а причиною такого вибору багато хто зазначив: «Здатна ділитися останнім», «Добра», «Щедра».

Пеміркуймо:

1. Текст містить літери, що відрізняються від інших. Знайди їх і прочитай, що Ісус сьогодні говорить тобі.

Дії, 20:35

2. Обери (з батьками), як ти можеш виявляти щедрість:

- сьогодні ти в гарному настрої та весело співаєш пісеньку;
- ти даєш молодшому братику погратися своєю улюбленою іграшкою;
- тебе штовхнули, однак ти не відповів тим самим;
- ти хочеш спати, але спершу пішов почистити на ніч зуби;
- твоя бабуся любить такий самий шоколад, як і ти, і ти пригощаєш її своїми улюбленими солодощами;
- ти дізнався, що деякі діти мають брак одягу, і тобі захотілося подарувати їм щось зі свого гардеробу;
- наступного тижня у тебе шкільний концерт, і ти старанно до нього готуєшся.

На замітку!

2006 року в Національному інституті здоров'я Великобританії провели дослідження мозку людей, які займалися благодійністю, виявляли щедрість. З'ясувалося, що в головному комп'ютері – мозку цих людей, під час благодійності виділяються спеціальні речовини (ендорфіни), які відповідають за відчуття приємних почуттів, щастя.

Це підтверджує ті слова з Біблії, які ви записали після оповідання!

Спробуй наступного тижня робити щедрі вчинки!

ВИЩЕ, НІЖ ДАЖ

Табела Классен

Перепиши літери з башт у розташовані внизу клітинки, і в тебе вийде вірш із Послання Якова. Розпочни з першої літери на найвищій башті. Потім впиши літеру з другої заввишки башти. І так далі, допоки не складеш повністю весь вірш!

Б
О
М
Т
Т
А
І
М
Б
О
Ь

Г
Д
Р
В
С
О
Н
А
А
А
А

О
Р
П
И
Ь
Ц
Р
Д
Л
Д

Г
И
О
И
Я
К
И
Є
Г
Т

КИЦИН ДІМ І ЛЮДИ В НІМ

Олена Хеттлер

А чи знаєш, що Бог щедрий не лише до нас, людей, а й до інших Своїх творінь – тварин? Про це нам говорить Біблія. У Псалмі 36 цар Давид вигукує в молитві: «Господи, Ти рятуюєш людей і тварин». А в 12-му розділі Притч написано: «Праведний дбає і про життя своєї худоби, тоді як серце нечестивого жорстоке».

Так само думає і Віра Шмітц, директорка притулку для котів, у якому побувала кореспондентка «СТЕЖИНКИ».

Віра говорить:

– Дехто вважає, ніби ті, хто любить тварин, не люблять людей. Насправді все навпаки: хто тварин не любить, має проблеми і в стосунках із людьми.

Керівниця притулку знає це з багаторічного досвіду: уже протягом тридцяти років вона як волонтер допомагає тваринам, а таким чином і людям. Як це відбувається?

У притулку для котів, який є одночасно і домом родини Шмітц, проживає близько 80 чотирилапих. Усі ці коти – занадто старі, занадто хворі чи просто уникають людей. Додатково в будинку щорічно отримують допомогу близько 600 пухнастиків, яких кинули їхні господарі, поранених або тих, які потрапили в аварію. Витрати на корм і лікування тварин покриваються коштом добровільних пожертв спонсорів, які вбачають у цьому свою відповідальність за Боже творіння. Однак до чого тут допомога людям?

– Багато наших помічників самі потребують допомоги, – пояснює Віра. – Наприклад, одна наша співробітниця, дуже добра жінка, хворіла на алкоголізм. Але після того, як п'ять років тому вона знайшла притулок у Центрі допомоги котам, вона сама виликувалась й упорядкувала своє життя! Її роботу всі дуже цінують, а це дає їй новий сенс у житті.

У притулок приходять і молоді люди, яких засуджено до примусових робіт за те, що вони, наприклад, викрали автомобіль чи порушили коронавірусні обмеження, коли такі ще діяли. Одним потрібно відпрацювати лише десять годин, іншим – двісті. Спочатку вони часто бувають ненадійними, спізнюються на роботу. Але згодом помічають, як добре тут до них ставляться, і їхня робота починає їм подобатися. Звичайно ж, цьому сприяють і милі тварини – вихованці притулку!

У «Кициному домі» працюють і люди похилого віку, отримуючи натомість спілкування, увагу й любов. Керівниця притулку розповіла про 94-річну жінку, яка допомагає годувати котів. Це дарує їй велику радість, оскільки вона любить тварин, але не може тримати їх у своїй квартирі.

На території притулку часто можна побачити й підлітків. Це школярі, які тут проходять соціальну практику. Соціальний означає «пов'язаний із життям і відносинами людей у суспільстві». У «Кициному домі» підлітки вчаться брати на себе відповідальність – за закріплені за ними роботи

й за маленьких вихованців. Окрім того, вони вчаться справедливо і з любов'ю поводитися з людьми, які мають дуже непрості долі.

Насамкінець ми відвідуємо одну особливу мешканку будинку – сріблясто-сіру сіамську кішку з Казахстану, на ім'я Маруся. Що змусило цю тварину здійснити таку далеку подорож, подолавши літаком тисячі кілометрів? Маруся у себе на батьківщині потрапила під машину й сильно пошкодила хребет. Місцеві ветеринари, мабуть, не змогли їй допомогти. Знайомі підказали Марусиній господині, як зв'язатися з притулком у Німеччині, де Марусі надали медичну допомогу. Так чотиринога іноземка знайшла собі новий притулок. Тепер грайлива Маруся вже жваво лазить по котячому дереву.

Ось так люди допомагають тваринам, а тварини – людям.

СВЯТКОВИЙ ДЕНЬ

Олеся Ісаак

– А ще ми були в павільйоні метеликів! Мені один навіть на палець сів, уявляєш? – захоплено розповідав Ілля, відчиняючи входні двері квартири. – Коли ж ми повернулися до бабусі й дідуса, їхня сусідка подарувала мені шоколадку та 50 гривень. І я вже знаю, як їх витрачу!

Іллі нещодавно виповнилося 10 років. Бабуся й дідусь зробили онуку подарунок: суботнього ранку забрали Іллю до себе, сходили з ним у зоопарк і на веломайданчик у центрі міста, а на обід була улюблена страва – піца. Та й яке свято без десерту? Тож і по морозиву кожному дісталось.

– І що ж ти на ці гроші купиш? – поцікавилася мама.

– Я вчора на касі бачив величезний різнокольоровий льодяник. Його і куплю! Чи можна піти з тобою в понеділок у крамницю?

Мама кивнула. Вона була рада бачити сина таким щасливим.

– На кухні на тебе чекає ще один сюрприз! – жінка загадково усміхнулася.

Від подиву очі Іллі округлилися. Скинувши кросівки та куртку, він помчав у кухню. На столі стояла посилка, адресована особисто йому.

Хлопчик швидко відкрив коробку та дістав кілька книжок.

– То це ж подарунок від «СТЕЖИНКИ» з курсу «Іди за Мною»! Я так чекав на ці книжки! Сьогодні найкращий день у моєму житті! – радісно вигукнув Ілля, обіймаючи маму.

Увечері, у піжамі сидючи на ліжку, хлопчик захоплено розповідав батькові про те, як минув день.

– А яке ти вибрав морозиво? – запитав тато.

– Полуничне зі шматочками ківі.

– Мм... Смакота! Оце день! – вигукнув тато.

– Та це не все! Я ще і книжки від «СТЕЖИНКИ» отримав! Безоплатно. Уявляєш?!

– Отакої! А тепер треба обов'язково подякувати Богові за подарунки, за цікавий день і, звичайно, за щедрих людей!

– Так, бабуся й дідусь такі добрі та щедрі!

– Це точно! Усе для єдиного онука, – усміхнувся тато. – Але я маю на увазі й людей, які жертвують кошти на курс «Іди за Мною».

– У якому сенсі? Я думав, що він безоплатний.

– Еге ж, для тебе він безоплатний. Але щоб ти отримав курс поштою, потрібно

придбати конверти й марки. Потрібно оплатити роботу художників, які малювали ілюстрації, та роботу програмістів, які розробили онлайн-курс. І багато-багато іншого.

- Це означає, що хтось віддав свої гроші, аби я міг пройти курс безоплатно?

- Так, - відповів тато, скупившись на синіві волосся.

Ілля замислився, дивлячись на тумбочку.

- Тату, - нарешті мовив він, - я маю ідею...

У понеділок після школи Ілля вирушив із татом на пошту. У руках він тримав конверт з адресою місії «СВІТЛО НА СХОДІ». Усередині лежали подаровані йому 50 гривень та аркуш. На ньому охайним дитячим почерком було виведено: «На курс "Іди за Мною". Щоб і інші діти могли пройти цей курс безоплатно».

Ця розповідь заснована на реальному випадку. Місія «СВІТЛО НА СХОДІ» отримала пожертву від хлопчика на роботу біблійного курсу «Іди за Мною».

□-А	△-И
◻-Б	◻-К
▽-В	△-Л
◀-Г	⊗-М
▽-Д	⊗-Н
▽-Е	□-О
□-Ж	○-С
◻-З	◻-Т
◻-І	◻-Ч
	□-Я

Загадкові знаки

Ілля Зайцев

Прочитай вірш

□▽□▽ □△□△□▽○□

□□ □□▽□△▽⊗⊗□⊗-

△▽△△◻▽ ⊗□▽□⊗⊗□

Місія «Світло на Сході» цього року знову проводитиме акцію «Посилка любови в подарунок». Жителі Німеччини зберуть різдвяні подарунки, які потім роздадуть дітям, людям похилого віку та сім'ям у Східній Європі, Україні й Центральній Азії. Нерідко для них це єдиний подарунок на Різдво. Посилки містять шкільне приладдя, іграшки, предмети гігієни, солодощі. Різдвяна акція принесла вже багатьом дітям та дорослим радість і світло Різдва, кожному – по-своєму.

Історія з життя ЛЮБОВ У ПОДАРУНОК

Табеа Классен

Ішов 2013 рік. Десь у Кишиневі, столиці Республіки Молдови, прозвенів телефон. Молода дівчина, на ім'я Ольга, відповіла. На іншому кінці був директор молдовської місії «СВІТЛО НА СХОДІ».

– Чи не могла б ти допомогти нам з перекладом на німецьку? – запитав він. – До нас приїхала група з Німеччини з різдвяною акцією «Посилка любови в подарунок», і вони потребують перекладача.

Ольга погодилася. Молода студентка, яка вивчала німецьку в університеті, чудово підходила для цього завдання. Усі наступні дні вона супроводжувала групу в рамках різдвяної акції.

З однією жінкою, на ім'я Аннетта, Ольга особливо потоваришувала. Вони разом роздавали подарунки в сиротинцях, бачачи величезну радість у сьняних очах дітей, які розпаковували «посилки любови». Ольга ще не знала, що одну особливу «посилку любови» підготовлено і для неї.

Навесні в Німеччині мала відбутися конференція, на якій місіонери з різних країн розповідають про своє служіння. Аннетта запросила Ольгу приїхати на конференцію, проте Ольга була впевнена, що в неї нічого не вийде. Адже для поїздки до Німеччини потрібна віза*. А зібрати необхідні документи за такий короткий час навряд чи вдасться. Однак Аннетта старанно молилася за візу. І що ж? Ольга її отримала! Аж ось на початку квітня дівчина з невеликою групою вирушила на конференцію до Німеччини. Аннетта сердечно прийняла її у своєму домі. Німкеня мала трьох синів: Флоріана, Беньяміна й Тіма. Хлопці взяли Ольгу під свою опіку, показували їй місцеві пам'ятки, брали із собою на різні заходи. З Флоріаном і Тімом Ольга швидко порозумілася, а середній брат, Беньямін, став її мовчазним, але постійним супутником. Де вона, там і він неподалік. Говорив він мало, зате намагався бути завжди поруч із нею. Ольга тільки дивувалася. Так у приємному спілкуванні минув час конференції.

Після конференції молдовська група повернулася додому. А Беньямін продовжував підтримувати контакт з Ольгою. Поступово молоді люди покохали одне одного. Аннетта запросила Ольгу в молодіжний літній табір. І знову Ольга подумала: «Ох, навряд чи це вийде!» Але Беньямін умовляв її не здаватися, переконуючи, що вона таки отримає візу. І справді, Бог і цього разу все

*Віза – дозвіл на в'їзд у чужу країну.

влаштував так, що Ольга змогла приїхати в табір. Зрештою Ольга й Беньямін освідчилися одне одному в коханні й заручилися. А за рік вони відсвяткували весілля.

Бог так улаштував, що різдвяна акція призвела до народження справжнього кохання. Даруючи людям любов, Ольга і сама отримала від Бога великий подарунок – кохання!

© Саша Варимес

Весілля Ольги й Беньяміна

© Сім'я Хенке

Через вісім років

БОГ ТОЧНО ЗНАЄ, ЧОГО ТИ ПОТРЕБУЄШ

«Мене звать Штефан, живу в Молдові. Я люблю футбол. І саме в моєму подарунку був футбольний м'яч! Уявляєте? Величезне вам спасибі!»

«Звідки люди, які збирали подарунки в Німеччині, знали, чого я потребую?» – дивується інша дитина, яка живе в Литві.

Одна дівчинка з Молдови виявила у своїй посилці саме ту ляльку, про яку вона вже давно мріяла.

Хлопчик, який захоплювався малюванням, отримав у подарунок чудовий набір кольорових олівців.

У 2022 році місія «СВІТЛО НА СХОДІ» в Німеччині разом зі своїми партнерами у Східній Європі та Центральній Азії роздала 16 795 різдвяних подарунків.

КОРАБЕЛЬ СПАСІННЯ

Небесним світлом
У воді каламутній
Чарівний лотос
Ясніє сліпуче.
О. Р.

Не дивно, що одна з найкрасивіших квіток у світі – лотос – у багатьох культурах є символом моральної чистоти. Цвітіння лотоса – видовище дійсно дивовижне! «Лотос із бруду росте, а сам залишається чистим», – ідеться про нього в японському прислів'ї.

Рід Лотос (*Nelumbo*) поділяють на два види: індійський горіховий (*nucifera*) й американський жовтий (*lutea*). Лотос горіховий росте в Індії, південній Японії, Азербайджані, Ірані, Китаї, Індокитаї, на півострові Індостан, на острові Цейлон, на островах Малайського архіпелагу та Філіппінських островах. У Східній Європі зону поширення лотоса можна розділити на дві частини: європейську (прикаспійську) й далекосхідну.

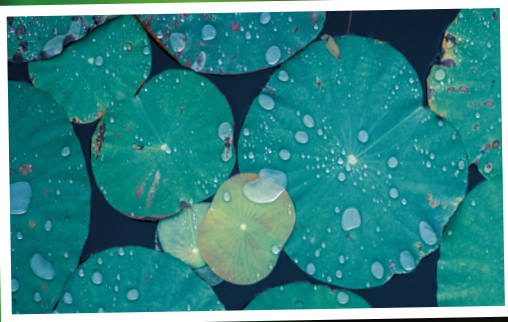

Лотос горіховий – багаторічна трав'яниста водяна рослина з потужним кореневищем. Поодинокі великі квіти високо здіймаються над водою. Діаметр квітки може сягати 30 см! Пелюстки змінюють своє забарвлення від яскраво-рожевого на початку цвітіння до майже білого перед осипанням. Аромат квітки дуже приємний, терпко-солодкий із цинамонними нотами.

Квітка лотоса має терморегуляцію – у ній зберігається температура 30–35 градусів Цельсія. Вона завжди вища за температуру повітря. Тому якщо бджола або жук опинилися в закритій квітці на ніч, їм гарантовано теплий нічліг.

Листя лотоса трьох видів: підводне, плавке та надводне. Надводне листя бере свій початок на глибині до двох метрів (такої довжини сягає черешок листа). Листова пластина широка – метр у діаметрі, тому поверхню води, де ростуть лотоси, майже не видно. Листя лотоса вкрито восковим нальотом, і воно блищить на сонці, як перламутрове: краплі води кульками скочуються з нього.

Супліддя лотоса нагадує конусоподібну лійку душа, у «дірочках» якої заховані насіння-горішки. Коли «лійка» дозріває, вона відламується і плаває доти, доки не згниє, а насіння падає на дно водойми. Лотос їстівний: листя, пелюстки, насіння та кореневища – усе вживають. Кореневища маринують, обсмажують, фарширують м'ясом чи фруктами, роблять із них салати. З квіток і листя лотоса заварюють чай. Використовують лотос і в медицині.

Лотос горіхоносний занесено до Червоної книги.

Індійське прислів'я говорить: «Квітка лотоса – корабель, на якому потопаючий серед океану життя може знайти порятуюнок».

АВТОР РОЗПОВІДАЄ

Коли я почала писати статті для журналу «СТЕЖИНКА»? На початку двохтисячних років я працювала в місії «СВІТЛО НА СХОДІ», займалася дитячим служінням. За фахом я – викладач біології. Тому й першу статтю для «СТЕЖИНКИ» написала про природу. Згадала, як на польових практиках в університеті мене вразили «математичні здібності» жука трубкаверта – для мене це вияв мудрости Творця. Надіслала матеріал Ельвірі Цорн – вона тоді була головним редактором журналу, він їй сподобався. Так у 2007 році були опубліковані три мої статті, зокрема і про трубкаверта березового.

Один з моїх улюблених віршів у Біблії – теж про природу, про творіння: «Тож Його невидиме – Його вічна сила і Божественність – від створення світу через творіння стає зрозумілим» (Рим. 1:20).

«Втеча Савла з Дамаску»,
Віталіна Брчук, 7 років

«Давид пасе вівці, граючи на арфі»,
Галина, 8 років,
с. Великий Черемель

Як сонце наше тіло гріє,
Так нашу душу гріють мрії.
Людина кожна мрію має,
Її ростить і зберігає.
І в мене теж є той росточок,
Ще невеличкий, як комочок:
Хочу, щоб рідні не хворіли
Щоб з ненькою ми довго жили.

Маша Сухорукова,
13 років, м. Харків

Дарина Давидюк, м. Нововолинськ

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальна редакторка: Анна Назаренко
Редколегія: Олена Хеттлер, Ганна Мікусевич, Олена
Зенченко, Ірина Савченко, Олена Мікула (переклад віршів,
творчих завдань із російської), Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LVB
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 01.08.2023.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Яків Бурда

Стор. 28–29. Фото © Alfred Schrock, Anna Sushok, Binh Dang
Nam, Xuan Nguyen /unsplash.com; © Mariuss80/Pixabay

Стор. 29. Фото © Ольга Мартинова

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевич

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2023.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua Instagram **stezhynka_ua**

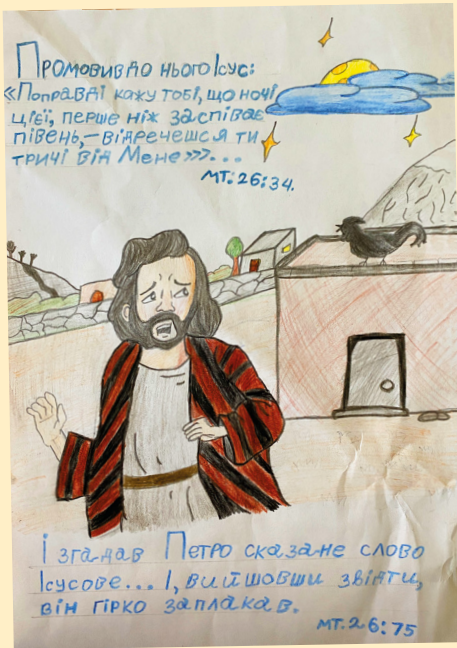
Мир Вам, дорогі брати і сестри!

Передплачую «Стежинку» з самого початку її існування. Моя донька Світлана використовувала матеріали з журналу для проведення свят та уроків недільної школи. Пізніше журнали читали мої онуки.

Багато років тому в «Стежинці» надрукували малюнок мого старшого сина Віталія, йому тоді було 11 років. А сьогодні я надсилаю вам малюнок його сина Юри, якому зараз теж 11 років. Дуже любить малювати, читає Біблію.

Бажаю, щоб Господь Ісус Христос дарував мир у ваші серця, ваші сім'ї, нашій країні. Хай Господь благословить, щоб Господня «Стежинка» досягала людських сердець, і славилось ім'я Боже!

**З повагою і любов'ю
Похил В. І.**

Юра Похил, 11 років

Стор. 3. Щедрість.

Стор. 7. Блаженніше давати, ніж брати.

Останні будуть першими, а перші – останніми.

Люби ближнього свого, як самого себе.

Усі ріки й потоки течуть у море.

Коли сліпий веде сліпого, то обидва впадуть у яму.

Хто копає яму, той сам до неї впаде.

Стор. 21. «Бог гордим противиться, а покірним дає благодать» (Як. 4:6).

Стор. 25. «Адже благочестя із задоволенням – велике надбання»

(1 Тим. 6:6).

МИСЛИВЦІ ЗА ДІАМАНТАМИ

Продовження. Початок у «СТЕЖИНЦІ» 2023–4
Милослава Никифорова, 6 років

Клуб юних репортерів
Шрайбкус

Марія і Лука навшпиньки, дуже обережно й непомітно, пробралися ближче до ювелірної крамниці й сіли в засідку за великим деревом. Ніч була світла, місяць і зорі яскраво світили, тож усе було видно.

Але на той гучний звук, що пролунав у тиші, прибігли не тільки діти, а й їхня вірна собака Булька. Це тибетський тер'єр, розумний, рішучий, ласкавий і добрий. Булька нічого не боялася й не збиралася підслуховувати, вона вискочила вперед і почала гарчати й гавкати. З переляку хулігани не знали, що їм робити! Вони навіть не встигли подумати, як їхні ноги самі вже несли їх геть.

Марія та Лука вилізли з укриття. Вони не припиняли дивуватися вчинку своєї

вихованки. Діти гладили собаку, заспокоювали словами: «Хороша Булька, розумна!» У відповідь Булька доторкнулася мокрим носиком до носа своєї господині.

Лука взяв сестру за руку, і вони рушили додому. Діти дуже хотіли спати. Лягаючи в ліжку, вони помолилися Ісусові, розповіли Йому про те, що сталося, і подякували за собаку. «Треба ж, який Бог! – раділи діти. – Він може все, і навіть наша Булька Йому служить».

А хулігани-восьмикласники всю ніч не спали й на ранок уже вигадали новий план: як викрасти велосипед у сусіда дядька Миколи.

Далі буде...